

A1

UNA AVENTURA MERAVELLOSA

Era un calorós dia d'estiu, Alicia i la seua família celebraven en el pantà d'Elx l'aniversari del seu pare.

A Alicia i al seu germà Carlos els encantava anar al pantà amb tota la família, menjaven en el berenador, jugaven a la pilota, a la corda i després feien senderisme fins a la presa, però aquesta vegada, una aventura meravellosa els esperava.

Alicia va convèncer als seus pares per a convidar a l'aniversari a la seua millor amiga Sandra. Elles estaven en segon de l'ESO i tenien previst un viatge amb la seua classe per al pròxim curs. Es passaven hores planejant què portarien, què visitarien...

Després del menjar i del pastís Alicia i Sandra van decidir fer una passejada per la pineda per a gaudir de la naturalesa. Es van asseure un moment per a descansar a l'ombra d'un pi molt gran. Alicia va agafar una branca del sòl i va començar a rascar la terra amb ella, mentre parlava amb la seua amiga del seu pròxim viatge juntes.

De sobte, Alicia va notar com el pal que estava utilitzant per a fer el forat en la terra va topar amb una cosa dura. Va decidir continuar excavant amb els dits però allí hi havia alguna cosa.

Sandra el va ajudar a excavar i entre les dues van traure de la terra una pedra preciosa de color blau amb forma de triangle.

Es van quedar bocabadades ja que no sabien què podria ser aquella pedra. Alicia la va agafar i va començar a mirar-la i va pensar que quedaria preciosa per a un collaret.

Van continuar parlant de les seues coses fins que van decidir tornar amb la resta de la família.

Alicia es va alçar i li va donar la mà a la seua amiga per a ajudar-la a alçar-se i en aqueix mateix moment va dir:

- Tant de bo estiguérem ara mateix de viatge vivint aventures inoblidables.

De sobte es va sentir un gran tro en el cel, les dues amigues van cridar:

-Quin esglai!

Van tornar corrent al berenador, encara amb l'esglai en el cos, per a reunir-se amb la família però es van quedar al·lucinades quan van comprovar que allí no hi havia ningú.

La família no era allí, ni les taules del berenador, ni tan sols hi havia un sol cotxe. Què estava passant?

Al lluny van veure a un xic d'uns 17 o 18 anys en un carro tirat per dos cavalls marrons.

Les xiques estaven espantades pensant que s'havien quedat allí soles sense saber què fer.

Sandra li va dir a Alicia:

- Ací ha ocorregut una cosa molt estranya, li preguntarem al xic del carro què ha passat amb la gent que hi havia ací fa un moment, a veure si ell sap on s'han ficat tots.

- Si, tens raó – va contestar Alicia

Quan el xic passava prop d'elles, Sandra li va dir:

- Bon dia, volíem preguntar-te si saps què ha passat, estàvem fent una passejada i ha desaparegut tota la gent que estava ací menjant.

-Hola molt bon dia senyoretas, el meu nom és Manuel, sóc ací en el pantà des d'aquest matí primerenc i no he vist a ningú per ací – va dir aquell xic vestit amb roba molt rara.

Les dues amigues sospitaven que alguna cosa estranya havia succeït, però amb la pregunta que Manuel els va fer a continuació, van entendre el que havia passat.

- Per què aneu vestides d'aqueixa forma tan rara? I Què és aqueix aparell que porteu a les mans? – va preguntar Manuel.

Alicia i Sandra es van mirar i es van adonar que aquell xic no era de la seua època; Havien viatjat en el temps i el xic era del passat!

Li van demanar a Manuel que esperara un moment perquè havien de parlar una cosa important tot sol.

- Sandra ha sigut la pedra que hem trobat! Ens ha portat al passat i hem d'explicar-li'l a Manuel perquè ens ajude. – va dir Alicia.

- Estic d'acord però provarem una altra vegada la pedra, a veure si podem tornar a l'any dos mil vint-i-dos. – va dir Sandra.

Les dues amigues es van agafar de les mans i Alicia va cridar:

- Tant de bo estiguem juntes de nou a casa amb les nostres famílies!

Van esperar en silenci sentir el fort tro però no va passar res.

Molt tristos van ser on els esperava Manuel, havien d'explicar-li el que els havia passat i confiar que ell els poguera ajudar.

Li van explicar tot el que els havia passat. Manuel no podia creure el que li estaven comptant les xiques, però era evident que no mentien.

Manuel els va dir que estaven l'any mil huit-cents noranta-set i que era tres d'agost. Havien viatjat cent vint-i-cinc anys al passat!

Les xiques no entenien per què la pedra preciosa les havia portades a aquell any. Van estar hores parlant amb aquell xic i van decidir anar-se amb ell per a passar la nit a cobert. Manuel els va prometre que l'endemà les tornaria a portar allí per a intentar tornar a la seua època.

De camí, les xiques observaven sense parpellejar la seua ciutat, la seua volguda i preciosa ciutat en mil huit-cents noranta-set.

Manuel vivia en el camp, era agricultor i ajudava a la seua família treballant les seues terres.

Les xiques passarien la nit en un estable que els va oferir Manuel. Ell els va portar menjar, aigua i una mica de palla perquè pogueren tombar-se i descansar. Van quedar a veure's a les set del matí de l'endemà per a tornar al pantà i intentar tornar a casa.

Abans d'acomiar-se, Sandra va preguntar:

- Manuel, Com es diu aquesta zona on estem?

- La Lloma de l'Alcúdia. - li va contestar.

El xic va eixir de l'estable:

- Fins demà xiquetes del futur! – els va dir rient-se.

Sandra estava pensant, hi havia alguna cosa que se li escapava i no sabia què era.

Alicia es va tombar en el llit de palla i li va dir a la seua amiga:

-Descansarem i a veure si demà torna tot a la normalitat. Saps Sandra? Em recorde quan vaig vindre d'excursió a l'Alcúdia amb els meus pares i el meu germà a visitar on es va trobar la Dama d'Elx.

-Ho tinc, ho tinc!!!! - va cridar Sandra – això és, això és! -.

- Què passa Sandra? Què és el que tens? - va preguntar Alicia.

- Ja sé per què som ací, o això crec... - va dir Sandra.

- Compte per favor! – li va demanar Alicia.

- Estem en mil huit-cents noranta-set, hui és 3 d'agost i hem conegut a un xic que es diu Manuel i que viu a L'Alcúdia... Gràcies Lídia per les teues classes d'història! – va cridar Sandra.

- Ostres Sandra és veritat! Manuel! Ell és Manuel Campello Esclapez i descobrirà demà la Dama d'Elx! – va recordar Alicia.

- Exacte i si ell ve demà amb nosaltres al pantà mai la descobrirà. Hem de convèncer-ho perquè es quede treballant en el seu camp i descobrisca a la nostra Dama. – va dir Sandra.

Les xiques van dormir molt poc i a les set del matí Manuel era a la porta de l'estable per a recollir-les.

-Bon dia Manuel, tenim canvi de plans, li va dir Alicia.

- Bon dia senyoretetes Què passa? – va preguntar Manuel.

- Has de quedar-te en el camp ajudant a la teua família, hui t'ocorrerà una cosa molt important, alguna cosa que passarà a la història de la nostra ciutat i del món sencer. - li va explicar Alicia.

- Però què ocurrerà? Hui no anava a anar a treballar al camp, tinc encàrrecs que fer fora, i ara també he de portar-vos a vosaltres al pantà. Expliqueu-me més, vull saber que passarà! – va demanar Manuel.

- Per descomptat que aniràs a treballar! I no pots saber res, ha de passar tot sense que tu ho sàpies, has de ser tu mateix. – li va ordenar Sandra.

- Val ho faré però després vindré a veure-us, no us mogueu d'ací. – els va demanar Manuel molt nerviós.

- Hale afanya't que arribes tard! I Recorda, sé tu mateix i no estigues nerviós. - va dir Alicia.

Manuel es va anar ràpidament al seu camp per a començar a treballar.

Les xiques van caminar darrere d'ell sense que ningú les vera, no volien perdre's el descobriment per res del món.

Es van amagar darrere d'una palmera molt gran i van veure com Manuel s'entretenia amb un pic mentre els treballadors es prenien un descans. Amb el pic, Manuel li va donar a una superfície dura i en excavar una mica, va eixir a la llum el bust de pedra més important de l'art iber i icona de la nostra benvolguda ciutat. La Dama d'Elx.

- Manuel ja l'ha trobada! Visca! – va cridar Alicia. - I l'ha trobada de la mateixa forma que trobem nosaltres la nostra pedra preciosa.

Les dues xiques es van mirar i es van adonar que la seua missió allí havia acabat, havien aconseguit que Manuel Campello trobara la Dama d'Elx.

Es van agafar de les mans i van mirar cap a on estava Manuel, i van veure que ell també les havia vistes, les va saludar i es va tocar el seu cor, elles van fer el mateix.

Alicia va cridar amb totes les seues forces:

- Tant de bo estiguem juntes de nou a casa amb les nostres famílies!

Es va sentir una altra vegada un fort tro, i per fi les dues xiquetes van tornar al mateix lloc on van trobar la pedra preciosa. Estaven a casa!

Es van abraçar i van jurar no comptar mai a ningú el que havia passat, a més sabien que Manuel tampoc ho va fer mai.

FI

Marta Vallejo i Avilés